

Přírodní koupání a koupaliště

Přesto, že rameno řeky Moravy protéká částí města a hlavní tok míjí město v relativně malé vzdálenosti, je v Hodoníně jen několik přírodních míst, která jsou využívána k pobytu u vody a ke koupání. Pomineme-li vzdálenější vodní plochy „Lužák“ a Písečné, z nichž prvně jmenovaný je pro klasické přírodní koupání stále asi nejlákovější alternativou a druhý je vzhledem k hospodářskému využívání ke koupání nevhodný, zbývá v přírodě pro Hodoňáky asi málo alternativ, než tomu bylo v minulosti.

Jedna zřejmě z prvních městských plováren byla zřízena těsně před koncem devatenáctého století pod Redlichovými mlýny na levém břehu řeky Moravy, ostatně název ulice Koupelní má pravděpodobně původ zde. Byly tady umístěny dva dřevěné koše, pro plavce i pro neplavce, nesené na vodě prázdnými sudy, stejně tak i kabinky pro převlékání byly umístěny nad vodou na sudech. Pro nerentabilitu byla plovárna zrušena v roce 1902.

Město poté nechalo postavit novou plovárnu na Rubanicích, na pravém břehu řeky Moravy naproti Rybář. Místu se říkalo U Semiána a byly zde dokonce vytvořeny i jakési písečné pláže. „Před plovárnou na břehu stála bouda na odložení šatů, vedle pak komůrka pro policajta Jana Špačka, který tu v létě dělal plavčíka a s přichystanou loďkou i zachránce tonoucích špatných plavců, odvaživších se dále do řeky. Za použití plovárny se neplatilo. Dívčí svět chodil radši kousek dál na mělký břeh „Na děvčáci“, na špicí v ostrém záhybu řeky přímo proti Moravnímu nábreží. Kluci plavci skákali zas do vody hlavou dolů rovnou z břehu něco dál za „Děvčacím“, kde se už u samého břehu nestačilo. Plovárna na Rubanicích za první světové války zanikla – Špaček musil na vojnu,“ popisuje koupaliště pamětník Vladimír Novák.

Pro zaměstnance cukrovaru sloužil dlouho ke koupání rybníček, umístěný mezi tehdejšími Cukro-

varem a Paprikovým mlýnem u nádraží, také zde byl dřevěný koš, nadnášený sudy, i primitivní skokanský můstek. Podobný koš pro plavce i neplavce byl umístěn i na řece Moravě u Veslařského klubu.

Kam se chodilo k vodě po roce 1918, popisuje opět V. Novák: „Po válce se koupalo buď ve dvorním nekrytém bazénu v městské koupelně na konci Legionářské ulice anebo na pískové pláži pod „hrubým“ stavem v Rybářích, kde se za parných nedělí sešlo až na 3000 naháčů. Po roce 1928 zasypaním této části Rybářského ramene řeky Moravy ztratil Hodonín i toto primitivní koupaliště.“

Venkovní koupaliště potom v Hodoníně delší dobu nebylo zřízeno, ke koupání samozřejmě sloužil Lavor, po regulaci Moravy se od roku 1936 koupalo i pod moravním jezem, tomuto místu dodnes dává mnoho obyvatel města přednost před koupalištěm umělým.

Letní městské koupaliště bylo postaveno až v roce 1968 a po čtyřiceti letech bylo v roce 2008 kompletně zrekonstruováno, ale jak se lze dočíst v almanachu Sokola, vydaném v roce 1948 k 75 letům tělocvičné jednoty Sokol Hodonín, plány existovaly mnohem dřív. Učitel Ladislav Švirk k tomu tehdy říká toto: „Dnes uplynulo od vybudování stadia dvacet roků, ale stadion ještě dohotoven není. Podle původního plánu mělo se využití pro první dobu jako koupaliště slepého ramena Moravy a měl býti zakoupen pozemek na levém břehu tohoto ramena. V pozdější době, až by slepá ramena byla zasypana, měl zde býti vybudován řádný, závodním pravidlům odpovídající plavecký basen. Už tehdy se vědělo, že hlavní tok řeky Moravy půjde po hranicích, bude daleko od středu města a staré městské lázně pro plavecké potřeby nevyhovují.“

Bylo by možné vyjmenovat i další místa, kam se v Hodoníně chodilo za vodou, například Salajka nebo „Hliník“ v cihelně, ale tato místa byla využívána spíše menšími skupinami návštěvníků.

Koupání v Rybářích okolo roku 1920, tomuto místu se říkalo také Ostende

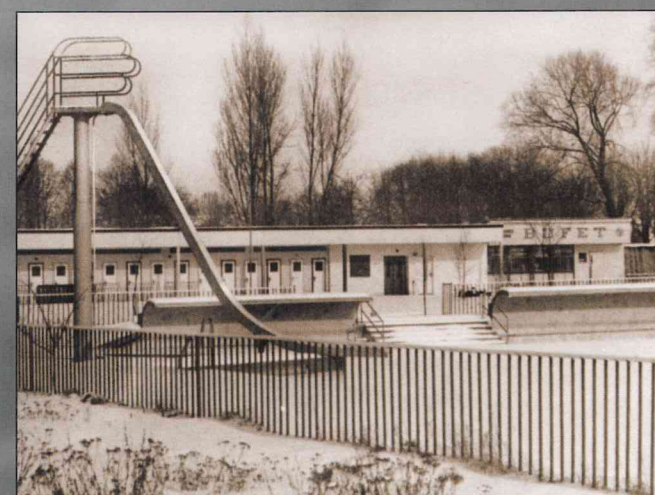
Písečná pláž v zátoce řeky Moravy kousek od Rubanic

Pláž U Semiána byla v těchto místech, v pozadí je veslařský klub

Pláž na U Semiána na řece Moravě

Původní koupaliště, postavené v roce 1968

Nynější stav městského koupaliště po poslední rekonstrukci